Як ти звучиш калиново-дубово,
Рідна моя, моя матірна мово!

Слово м'яке, оксамитове, байкове.
Слово є дідове. Слово є батькове.

І Білодідове. І Сивоконеве.
І Чорноволове вже узаконене.

В соннім спокої вогонь твій ледь бився.
Але страху я тоді натерпівся!

З тої халепи не вийшли б ми зроду,
Кляпи, здавалось, в ротах у народу.

Та щоб підняти тебе із гробовищ,
Встали до герцю Жулинський, Грабович!

Щоб воскресити тебе з домовини,
В діло пішли каменюки й дубини.

Вороне чорний! Даремно ти крячеш!
Ріднеє слово жиє і є – бачиш?

Рідна моя, українськая мова
Житиме вічно – кльова, фірмова!

1992 р.